

Arrest

nr. 350 162 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2026 met referentienummer 136303.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer K., van Turkse nationaliteit, verblijft in België en is in het bezit van een alhier uitgereikte K-kaart.

1.2. Op 13 mei 2025 heeft verzoekster een visum gezinshereniging aangevraagd voor zichzelf en haar kinderen, zijnde S.K. en Y.K., uit haar huwelijk met verzoeker, en M.A., uit haar eerder huwelijk met een Syrische onderdaan.

1.3. Op 15 januari 2026 treft verweerder onder meer een beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging aan verzoekster.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al.1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat via de Belgische Ambassade in Istanbul op 13/05/2025 een visumaanvraag werd ingediend door [A.A.A.] [...] en door [A.M.] [...], beiden van Syrische nationaliteit, door [K.S.] [...] en door [K.Y.] [...], beiden van Turkse nationaliteit, teneinde de heer [K.A.] [...], van Turkse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat de Vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon in artikel 10 gezinshereniging moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

Overwegende dat ter staving van de inkomsten van de heer [K.A.] de volgende documenten werden voorgelegd;

- Een attest van vervangingsinkomen van de CM ;
- Een formulier van "Kidlif" betreffende het Groeipakket;
- Loonfiches van "Work Today NV";
- Loonfiches van "Accent";
- Loonfiches van "Konvert".

Overwegende dat uit het administratief dossier van de heer [K.A.] blijkt dat zijn laatste arbeidsverhouding op 27/09/2025 was.

Overwegende dat de heer [K.A.] zijn laatste tewerkstelling bij "Konvert" op 27/09/2025 was.

Deze loonfiches zijn bijgevolg niet meer relevant om meneer zijn huidige bestaansmiddelen te staven;

Overwegende dat de heer [K.A.] zijn laatste tewerkstelling bij "Work Today NV" op 24/01/2025 was. Deze loonfiches zijn bijgevolg eveneens niet meer relevant om meneer zijn huidige bestaansmiddelen te staven;

Overwegende dat de heer [K.A.] zijn laatste tewerkstelling bij "Accent" op 12/12/2024 was.

Deze loonfiches zijn helemaal niet meer relevant om meneer zijn huidige bestaansmiddelen te staven;

Overwegende dat betrokkene geen enkel ander bewijsstuk om zijn werkelijke inkomsten te staven heeft toegevoegd aan het dossier na indiening van deze visumaanvraag;

Overwegende dat betrokkene zelf zijn bestaansmiddelen dient te staven;

Overwegende, bovendien, dat uit het administratief dossier blijkt dat meneer zijn laatste arbeidsverhouding op 27/09/2025 was en hij momenteel geen enkele lopende arbeidsovereenkomst heeft en er geen enkele zekerheid is dat betrokkene een arbeidsovereenkomst zal afsluiten;

De administratie kan bijgevolg niet bepalen of de te vervoegen persoon thans kan beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door de wettelijke bepalingen inzake gezinshereniging;

Overwegende dat geen enkel bewijs werd voorgelegd om aan te tonen dat de heer [K.A.] actief op zoek naar werk is;

Bijgevolg wordt onvoldoende aangetoond dat de heer [K.A.] over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Aan deze visumaanvraag kan derhalve geen gunstig gevolg worden verleend."

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]"

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op: “Schending van artikel 10 Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991: Schending van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel”.

Zij betoogt als volgt:

“1. Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing stelt dat niet op afdoende wijze werd aangetoond dat de referentiepersoon over regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De motivering van de gemachtigde is echter gebrekkig.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 10 Vreemdelingenwet, juncto het zorgvuldigheids-beginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting).

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen voorafop redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, quod non in casu. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decreetale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Zie:

“Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (RvV nr. 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. Procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- *Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling*
- *Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen — onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)*

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- *Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)*

- *Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)*

- *Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeersnelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto*

- *Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)*

De voormelde beginselen, gecombineerd met artikel 10 Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

2. Toepassing in concreto

De verwerende partij meent dat niet voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 10, 85 Vw. die stelt dat bewezen moet worden dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen moet beschikken.

De gemachtigde stelt dat de volgende documenten werden voorgelegd betreffende het inkomen van de heer [K.]:

- *Een attest van vervangingsinkomen van de CM;*
- *Formulier van 'Kidslife' betreffende het Groeipakket;*
- *Loonfiches van 'Work today NV';*
- *Loonfiches van 'Accent';*
- *Loonfiches van 'Konvert'.*

Vervolgens motiveert de gemachtigde over de loonfiches van Work Today NV, Accent en Konvert en komt tot het besluit dat de heer [K.] geen enkele lopende arbeidsovereenkomst heeft.

Echter, de gemachtigde laat volledig na om het attest van vervangingsinkomen van de CM te beoordelen. Verzoekster heeft nochtans bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat de heer [K.] erkent is als +66% invalide en een vervangingsinkomen krijgt.

Noch wordt er rekening gehouden met deze vorm van inkomsten voor de heer [K.], noch wordt er gemotiveerd waarom er geen rekening gehouden zou kunnen worden met de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de heer [K.].

Gezien verzoekster geen kennis heeft van de redenen waarom de uitkering niet in rekening werd gebracht, acht zij het motiveringsbeginsel geschonden, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is namelijk essentieel dat verzoekster kan nagaan op basis van welke feiten de bestreden beslissing werd genomen.

Verder meent verzoekster dat de uitkering van de heer [K.] wel degelijk mee in rekening dient te worden genomen.

In het arrest nr. 208 513 van 31 augustus 2018 van Uw Raad wordt er als volgt gemotiveerd:

"De Raad merkt tevens op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de gezinshereniger een stabiele tewerkstelling bij eenzelfde werkgever of een stabiele bron van inkomsten heeft, doch wel of deze over stabiele inkomsten beschikt en in casu kan niet

worden voorbijgegaan aan het feit dat de gezinshereniger heeft aangetoond er via interimarbeid, (aanvullende) werkloosheidsuitkeringen en een arbeidsongeschiktheidsuitkering, in te slagen op een standvastige wijze een inkomen te verwerven"

Per analogie kan geïnterpreteerd worden dat de begrippen "stabiel", "toereikend" en "regelmatig" uit de bepaling van artikel 10, §2 iuncto artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet niet uitsluiten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling of uitkering wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn.

Aldus is verzoekster van mening dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De gemachtigde laat volledig na om hier standpunt over in te nemen, waardoor het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel geschonden werden.

Het eerste en enige middel is gegrond."

3.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van deze wet bepaalt dat de motivering afdoende moet zijn. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De belangrijkste bestaansredenen van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762; RvS 30 april 2009, nr. 192.857).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat verweerder bij het nagaan of haar echtgenoot voldoende middelen van bestaan heeft, geen rekening heeft gehouden met het door haar neergelegde attest waaruit blijkt dat haar echtgenoot een vervangingsinkomen geniet, uitbetaald door de CM. Haar echtgenoot is erkend als 66% invalide en ontvangt hiervoor een vervangingsinkomen, zo preciseert ze.

3.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje en § 2, derde lid alsook § 5 van de Vreemdelingenwet, die luiden:

"4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbepaalde duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

§2.

[...]

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. (...)

§ 5.

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”.

3.5. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoekster inderdaad een “*attest van vervangings-inkomen van de CM*” had overgemaakt op naam van haar echtgenoot. Dit attest, dat dateert van 24 februari 2025, is ook opgenomen in het administratief dossier. Verzoekster voegt het ook nog eens als stuk 2 bij het verzoekschrift. Uit dit attest blijkt dat verzoeksters echtgenoot inderdaad “*66% invalide RIZIV*” werd erkend. Het attest draagt als titel: “*Attest van vervangingsinkomen -belastingfiche nr. 281.12 aanslagjaar 2025-inkomsten 2024 (ziek-invaliditeits-en moederschapsverzekering)*”. Hieruit blijkt dat verzoeksters echtgenoot 2.050,38 euro aan “*Uitkeringen (code 266)*” ontving.

3.6. Net zoals verzoekster kan de Raad alleen maar vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder met dit attest van de CM rekening heeft gehouden of hierover heeft gemotiveerd alvorens vast te stellen dat “*onvoldoende [wordt] aangetoond dat de heer [K.A.] over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt*”. Indien verweerder van oordeel was dat hiermee geen rekening kon worden gehouden op grond van artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kwam het hem toe dit uiteen te zetten in de bestreden beslissing, quod non.

3.7. Het enig middel is derhalve in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.8. Vermits geen nota werd neergelegd is er geen verweer op de hierboven besproken kritiek van verzoekster.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA